

измъчваме, то никога нѣма да се привърже къмъ насъ, а ще отбѣгва; но, ако се отнасямъ съ него любезно, то ще ни бѣде като другаръ и въ всичко ще ни се покорява.

Домашнитѣ животни услужватъ на човѣка по *привичка*; лѣвътъ който играе въ клетката съ котката, сѣщо тъй дѣйствува по *привичка*. Ето защо, първата работа на укротителя е — да развие у малкото звѣрче *кротки привички*. А най-важната привичка е „да слуша“. Но да навикнемъ звѣрчето „да слуша“, по-напрѣдъ ние трѣбва да го слушаме. Това става, ако го *обичаме*. Тогава и то насъ обикнова. А тамъ дѣто има обичъ, има и послушание.

Понеже животнитѣ не могатъ да говорятъ, то отъ насъ се иска голѣмо търпение, дордѣ ги научимъ да ни слушатъ. Отъ укротителя се иска да бѣде той и *безстрашенъ*, защото животното познава добръ страхливеца и не му се покорява въ нищо.

Отъ всички качества най-главното е *обичта* къмъ животнитѣ. Въ тази обичъ се крие всичката *тайна* и сила на укротяването.

„Който иска да навикне домашнитѣ си животни да му служатъ добръ и съ кротостъ, нека ги обича, както обича дѣцата си и както ние обичаме звѣроветѣ си.“

